

Verhaal voor de kinderen (bij numeri 9)

Kasper en Joris zijn beste vrienden. Op school zie je ze altijd samen, maar ook als ze vrij zijn. Dat is makkelijk, want ze zijn buurjongens en beste vrienden.

Maar dit weekend kunnen ze niet bij elkaar logeren, want Kasper is ziek. Hij is al een paar dagen niet op school geweest. En het erge is dat het net de week is van Joris' verjaardag. Joris heeft al getrakteerd op school zonder dat Kasper erbij was en nu gaat Kasper ook nog het kinderfeestje missen. Het wordt een indianenfeest, heeft Joris verklapt en aan het einde gaan ze broodjes bakken boven een vuurtje. Kasper hoort de plannen stilletjes aan. Wat zou hij daar graag bij zijn.

Joris probeert zijn vriend nog wat op te vrolijken, hij belooft dat hij voor Kasper een snoepzakje zal bewaren. Maar echt vrolijk wordt Kasper niet echt.

Dan bedenkt Joris een plan. Hij zegt, Kasper, wij zijn toch echt beste vrienden? Ja, knikt Kasper. Nou, om te laten zien dat ik je niet vergeet, zelfs niet op m'n eigen feestje, zal ik morgen iets de lucht laten zien. Om vijf uur precies moet je uit het raam naar onze achtertuin kijken. Als je dan iets omhoog ziet komen over onze schutting, dan weet je dat ik aan je denk. Kasper is benieuwd. Wat zou dat kunnen zijn?

De volgende dag zit Kasper al om half vijf bij het raam. Hij hoort de stemmen van de jongens uit hun klas, hij hoort dat ze lol hebben. Hij wordt er een beetje verdrietig van. Zou Joris hem niet zijn vergeten?

Maar dan, om vijf uur, hoort hij een luid gesis en ziet Kasper een grote wolk damp over de schutting heen komen. Joris heeft een plens water over het vuur gegooid. En die gekke stoomwolk, dat weet Kasper wel, dat is een indianengroet. Een groet van zijn beste vriend. Wat heeft hij toch een bijzondere vriend. De wolk is binnen een paar tellen weer weg, maar Kasper voelt het nog lang van binnen. Zijn vriend Joris was hem niet vergeten.

Straks gaan jullie bij de kindernevendienst een verhaal horen over een wolk.

Een wolk die boven de heilige tent hing van de Israëlieten. Boven de tabernakel. Misschien kun je die wolk ook wel zien als een teken van vriendschap, een teken van vriendschap van God.

Kinderlied

Een land om van te dromen

112 EEN LAND OM VAN TE DROMEN

Mar van der Velden Joods - Poolse melodie

(a) 1. Zeg nooit: "On - ze we-reld is ge bro - ken
en de mens tot wei-nig goeds in staat."
Zeg nooit: "Nie-mand kan op vre-de ho - pen,
al - les gaat nu eenmaal als het gaat."

Refrein:

Want een land, een land om van te dromen
Stuwt de mensen uit hun slavernij
Tot zij juichen met tranen in de ogen:
"Lieve God, we zijn er, eind'lijk vrij!"

Zeg nooit: God is zijn verbond vergeten,
Er is niemand hier die ons bevrijdt.
Zeg nooit: Van een droom kan ik niet eten.
Zeg nooit:
Wie niet werkt, verknoeit zijn tijd.

Zeg nooit dat het godvergeten lijden

Toch het noodlot is van ons bestaan.

Zeg nooit: Stil maar, wacht op beet're tijden.

Zeg nooit: Niemand kan de dood weerstaan.

Nummeri 9: 15-23

Lied: 655: 1, 2 en 4

Lucas 7: 1-10

Lied: 942: 1 en 3

Geliefde gemeente van onze Heer,
Graag wil ik vandaag beginnen met een gedicht van Martinus Nijhof; een gedicht dat onze blik voor even verplaatst naar omhoog, naar de wolken:

De Wolken

Ik droeg nog kleine kleeën, en ik lag
Lang-uit met moeder in de warme hei,
De wolken schoven boven ons voorbij
En moeder vroeg wat 'k in de wolken zag

En ik riep: Scandinavië, en: eenden,
Daar gaat een dame, schapen met een herder-
De wond'ren werden woord en dreven verder,
Maar 'k zag dat moeder met een glimlach weende.

Toen kwam de tijd dat 'k niet naar boven keek,
Ofschoon de hemel vol van wolken hing,
Ik greep niet naar de vlucht van 't vreemde ding
Dat met zijn schaduw langs mijn leven streek.

-Nu ligt mijn jongen naast mij in de heide
En wijst me wat hij in de wolken ziet,
Nu schrei ik zelf, en zie in het verschiet
De verre wolken waarom moeder schreide-

Wolken... aan de ene kant zijn ze een gewoon meteorologisch verschijnsel, ze worden gevormd door een concentratie van damp. Je kunt hun bestaan goed verklaren. Tegelijk hebben wolken ook iets geheimzinnigs. Zoals de wolk die daar hangt in het midden van die lege ruimte van wat op een kerk lijkt. (afbeelding p.p.)

Zo is de wolk een beeld voor het heilige, dat wat zich aan onze greep onttrekt, wat eerbied oproept. Die witte wolk heeft iets puurs en zuivers, iets om voor te knielen bijna.

In de Bijbel komt het beeld van de wolk herhaaldelijk voor en altijd hebben het we te maken met een Godsverschijning.

God gaat schuil achter de wolk, de wolk is een verhulling, want Gods aanwezigheid is een verborgen aanwezigheid. Net zo min als je de zon recht in het gezicht kunt kijken kun je God recht in het gezicht kijken, dat licht zou je voorgoed verblinden.

In het boek Numeri trekt God met het volk mee door de woestijn in de gedaante van een wolk. De wolk als het teken van de belofte die in de Godsnaam ligt: Ik zal er zijn. De wolk bepaalt het tempo waarmee gereisd wordt, zo lazen we. Als de wolk stil stond bleef het volk op dezelfde plaats en als de wolk weer verder trok, trok het volk mee.

God lijkt zijn volk te sturen via de tekenen van de wolk en van de vuurkolom.

Een mooi beeld, maar wat jammer dat wij geen wolk hebben die ons richting wijst. In ons

leven ontvangen we toch weinig meteorologische tekenen die ons de weg wijzen. Hooguit soms een advies om een regenjas mee te nemen.

Wat kan zo'n tekst uit Numeri dan betekenen in ons leven?

Wat ik opvallend vind in het verhaal dat we uit Numeri lezen is dat het begint met een verwijzing naar de tabernakel met de verbondstekst en dat het verhaal eindigt met de woorden: ze hielden zich aan de aanwijzingen van de Heer, die de Heer hun bij monde van Mozes had gegeven. Ineens blijken er niet alleen de tekenen aan de hemel te zijn, maar zijn er ook woorden die het leven van de Israëlieten bepalen.

Woorden en bepalingen die juist ook het ritme van werken en rusten bepalen, denk maar aan het gebod om de Sabbat te eren. Maar ook alle aanwijzingen voor gewone dagen en voor feestdagen.

Woorden en bepalingen die het leven structureren en ordenen en die het volk een eigen kalender geven met speciale dagen erop die hen bepalen bij Gods grote daden.

Er is met andere woorden naast die bijzondere ervaring van Gods aanwezigheid in de wolk, dus ook Gods woord, de torah die het leven richting geeft.

En dan komt het verhaal van het volk dat geleid werd door God toch dichterbij. Zijn het in ons geloof ook niet die beide aspecten die samen ons geloofsvertrouwen vorm geven?

Misschien kunnen we ze wel vatten in de woorden: woord en geest.

Aan de ene kant is er de bijbel en geloofstraditie die ons wordt aangereikt, die ons leven richting geeft en die we bovendien kunnen bestuderen. Het is gestolde ervaring met God, vastgelegd door het voorgeslacht en overgedragen van generatie op generatie. En toch...

Elke generatie moet ook weer opnieuw aangeraakt worden. Moet ervaren dat God niet iets of iemand is van lang geleden, niet een mythologisch figuur en zeker ook geen mascotte die je met je mee kunt dragen, die geluk brengt als je hem op de juiste manier aanbidt.

Nee, God is de totaal andere die wij soms even zien, ervaren of vermoeden. Ongrijpbaar als de wolk boven de tabernakel en tegelijk alleen op deze manier ook in staat om ons te raken en te bewegen. Met Pinksteren vierden we de gave van de Geest, God die zich niet terugtrekt in een hemel hoog boven ons, maar die zich onder ons begeeft en ons bezielt met zijn levensadem.

God als adem, als lucht en ruimte waarin wij leven.

Op die ervaarbare manier is hij aanwezig bij het volk wanneer zij die lange weg gaan door de woestijn. En wat ik dan zo mooi vind is dat die wolk niet alleen aangeeft wanneer ze moeten gaan, maar juist ook wanneer ze moeten rusten. God is niet aanwezig op een manier die het volk afmat en uitput, maar juist zo dat er een balans is tussen gaan en rusten.

Dat mogen wij ons als kerk ook ter harte nemen: dat we elkaar niet alleen aanmoedigen om actief te worden, maar ook stimuleren om rust te nemen en op adem te komen. Zo is Gods aanwezigheid een zegen voor het volk.

Ik denk dat het niet toevallig is dat in de Psalm die we vanmorgen zongen de vuurkolom en het aanschijn van God met elkaar worden verbonden: Gij vuurkolom straal Gij ons toe, waak op o Heer, wij worden moe. Laat lichten ons uw aanschijn Heer, doe ons opstaan en help ons weer.

De vuurkolom en de wolk zijn Gods zegenende aanwezigheid, zijn liefdevolle gelaat, zijn ogen gericht op dat kleine volk dat zwerft door de woestijn.

Misschien kent u de ervaring wel dat u naar een klein kind kijkt dat zit te spelen. Het kind is zich van uw blik niet bewust en u kijkt in stilte toe. Wat kan de ruimte om dat kind dan gevuld zijn van liefde. Ook al is het kind zo verdiept in zijn spel dat het u niet opmerkt. U bent bereid om zodra het kind contact zoekt, met hem of haar te lachen of te praten, het te troosten of het te waarschuwen voor iets gevaarlijks.

Zo intens bewogen geloof ik dat God ook naar ons kijkt.

Maar wanneer we dan naar de lezing in het nieuwe testament kijken, dan worden we eigenlijk

meteen geconfronteerd met een nog moeilijkere vraag. De slaaf in het verhaal wordt genezen omdat zijn meester zo'n groot geloof had. Waarom worden er in onze werkelijkheid zoveel goede en gelovige mensen getroffen door ziekte en helpt daar geen bidden of geloven tegen? Om dit verhaal te begrijpen is het goed om het in een wat bredere context te zien.

Voorafgaand aan dit genezingsverhaal vindt de veldrede plaats met daarin de indrukwekkende zaligsprekingen. Zij vertellen van een wereld omgekeerd. Dat lachen zullen zij die wenen, dat wonen zal wie hier geen woonplaats heeft en dorst en honger zijn geleden.

De genezing van de slaaf is een teken. Het illustreert de kracht van het woord, van die prachtige hoopvolle redevoeving van Jezus.

Zijn woord, *dabar*, wordt niet tevergeefs gesproken. Daarom volgt op die veldrede de genezing van de slaaf en meteen daarna de opwekking van de enige zoon van een weduwe. Ook dat is een teken, een belofte van wat komen gaat. En het bijzondere is dat de tekenen juist aan de slaaf van een vreemdeling en aan de zoon van een weduwe worden voltrokken. Juist die twee kwetsbare groepen van vreemdelingen en weduwen zijn de groepen waaraan Jezus zijn tekenen voltrekt. Daarmee laat hij zien dat het land van belofte, Gods nieuwe schepping, niet alleen bestemd is voor het volk Israel, maar dat in Jezus alle volken en alle mensen toegang hebben tot het verbond van God en mensen.

Gods zegende aanwezigheid is niet alleen daar waar het joodse volk God vereert, maar door Jezus en door de heilige Geest is God bereikbaar geworden voor alle mensen.

In ons leven, dat getekend wordt door voorspoed, maar ook door tegenspoed, door gezondheid, maar ook door ziekte, door geluk, maar ook door pijn en verdriet, in dit leven mogen we elkaar eraan herinneren dat er een God is die met ons mee gaat.

Ziekte en dood horen vooralsnog bij ons leven, daar kunnen we niets aan veranderen. Maar we kunnen wel een beroep doen op Gods Vaderlijke trouw en moederlijke liefde, voor onszelf, maar juist ook voor anderen. We kunnen voor anderen bidden, ook al voelt het soms als bidden tegen de klippen op. We kunnen een kaarsje aansteken.

En misschien moeten we elkaar soms wijzen op die wonderlijke wolken boven ons:

Ik zie Scandinavië en: eenden,

Daar gaat een dame, schapen met een herder-

Ik zie...

misschien zie ik wel God...

van wie ik weet uit de bijbel dat hij "Ik ben" wordt genoemd

en dat hij liefde is,

Ik zie... een wolk van liefde. Amen

(meditatief orgelspel)

Lied:

Ga met ons mee (melodie abide with me)

Ga mee met ons, trek lichtend ons vooruit
naar tijd en land, door U ooit aangeduid.
Leef op in ons, de mens die leven moet,
een die de toekomst heeft, die leeft voorgoed.

Ga mee met ons, verberg U niet altijd,
gun ons een flits, een teken in de tijd,
dat U nog leeft, nog steeds om mensen geeft
en zonder wanhoop voor de vrede leeft.

Ga mee met ons, wie zijn wij zonder U?
Een mens gaat dood aan enkel hier en nu.
Licht op in ons, wees vuur en vlam van hoop.
Houd steeds in ons de toekomst-mens ten doop.

Collecte

Liefdevolle God,
Wij danken u voor uw bewogenheid met ons.
Dat u met ons meetrekt, dat u ons bijstaat
wanneer onze levensweg zwaar is.
Wij bidden u vandaag voor gemeenteleden, vrienden en familie,
die op dit moment gaan door zo'n dal van diepe duisternis.
Zou u de lucht om hen heen kunnen vullen,
zou uw liefde en uw ontferming tastbaar kunnen zijn.
Heer, wij bidden u: wees aanwezig en sterk hen in vertrouwen.

Wij bidden u voor het milieu.
Onlangs zijn er weer rapporten verschenen die ons vertellen
dat de aarde erg hard opwarmt
en dat veel mensen in arme landen nu al honger lijden
als gevolg van extreme droogte die daarmee samenhangt.
God, dat wij mensen bezig zijn uw goede schepping te vernietigen!
Wat bezielt ons? Waar zijn wij de verkeerde kant op gegaan?
Wek uw kracht in ons en help ons om deze crisis te doordenken en aan te pakken, met uw
wijsheid.

Wij bidden u voor onze samenleving
waarin mensen zich gediscrimineerd voelen en niet begrepen.
Geef ons wijsheid o Heer, om geen olie op het vuur te zijn,
maar verbindend in liefde en vertrouwen.
Help ons elkaar verstaan,
in plaats van steeds te herhalen wat we al gezegd hebben.
Uw vrede Heer, daarom bidden wij.
In de stilte van dit moment laten wij ons hart tot u spreken:
Bidden wij het gebed dat Jezus ons geleerd heeft: "Onze Vader"
Ik wil nu eerst de zegen uitspreken die wij vervolgens elkaar zullen toezingen.
U mag daarbij als dat mogelijk is gaan staan en elkaar de hand geven:

Moge het geloof waarin wij staan
hoorbaar worden in ons spreken.
Moge de hoop die leeft in ons hart
zichtbaar worden op onze gezichten.
Moge de liefde die ons bezielt
tastbaar worden in ons handelen en in ons zingen
wanneer wij elkaar Gods zegen toezingen:

Slotlied (*staande gezongen*): De Heer zegene u

271 De HEER zegene u

tekst: Numeri 6
melodie: N. Feringa
© Gideon

De HEER ze-ge-ne u. De HEER ze-ge-ne u.
De HEER ze-ge-ne u en Hij be-hoe-de u.
De HEER doe zijn aan-ge-zicht o-ver u lich-ten
en zij u ge-na-dig. A-men.
De HEER ze-ge-ne u. De HEER ze-ge-ne u.
De HEER ze-ge-ne u en Hij be-hoe-de u.
De HEER verheffe zijn aan-ge-zicht o-ver uw le-ven
en ge-ve u vre-de. A-men.